

ת"פ 1470/12 - מדינת ישראל נגד חי יוסף עדרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1470-12-16 ישראל נ' עדרי
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
ח' יוסף עדרי
הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעוניינו החזקת טובי הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר כדין לשם מסחר בהם, עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש] תשל"ב-1972 (להלן: "הפקודה"); ועיסוק במכירה, השכלה או הפצה של טובי שסומנו שלא כדין, עבירה לפי סעיף 60(א)(3) לפקודה.

עובדות כתב האישום

2. על פי פרק הרקע לכתב האישום, חברת G.A. ADIDAS-SALOMON (להלן: "אדיידס") היא בעלת סימני מסחר הרשומים בפנקס סימני המסחר בהתאם לפקודה. הנאשם הוא אחינו של אריק סבח (להלן: "אריק").

בתחילת חודש פברואר 2015 או בסמוך לכך רכש הנאשם כ- 120 חולצות בגדים מזויפות הנושאות סימנים מסחר של חברת אדיידס בסכום כולל של 4,800 ₪, אדם שזהותו אינה ידועה. החליפות סומנו בסימני המסחר הנ"ל שלא בהסכמה בעלייהם ולא ידיעתם, והנאשם היה מודע לכך. זמן קצר לאחר הרכישה, בתאריך שאינו ידוע, העביר הנאשם לאrik את החליפות המזויפות על מנת שאריק ימכור אותן, וזאת בהתאם לсловם בין השניים. השניים סיכמו עוד שאריק יעביר לנאשם סך של 70 ₪ עבור כל חולפה שתימכר. אריק קיבל לידי את החליפות המזויפות במטרה למוכר אותן, בידועו כי חולפות הבגדים נשאות סימנים מסחר של חברת אדיידס שלא בהסכמה בעלייהם ולא ידיעתם.

ביום 12.02.2015 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, נערך חיפוש בבתו של אריק בביתו. במהלך חיפוש זה נתפסו בבית ארבעה שקים גדולים ובהם 57 חוליות מזויפות וקופצין בודד מזויף, הנושאים את סימני המסחר של אדייס, ללא הסכמתו או ידיעת בעלי סימני המסחר.

במעוין, החזק הנאשם בטובין שסומנו שלא כדין לשם מסחר בהם וכן עסק במכירה, בהשכלה או בהפצה של טובי שסומנו או יובאו לישראל בגין הוראות החוק.

תשובה הנאשם לאישום

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתוב האישום ובהוראות החיקוק, למעט בעובדה שנערך חיפוש בביתו של אריק ובכמות השקים והחוליות שנתפסו שם. הנאשם בקש לפסול את חוות הדעת מטעם חברת אדייס, בטענה שאין ערוכה כדין וכיים ספק האם אכן מדובר בחוות דעת מומחה.

דין והכרעה

4. לאחר שבחןתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמסימה הוכיחה את עובדות כתוב האישום ברף הנדרש בפליליים ועובדות אלה משכילות את העבירות שייחסו לנאשם. זאת קבעתי על יסוד האמון שנתיי בගרסת הנאשם בהודעותיו במשפטה שם הודה במינויו לו ועל יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגיטמתם, כאשר מנגד מצאתי לדוחות את גרסת הנאשם בעדותו שאוთה מצאתי לא אמינה.

5. אפרט את הnimוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

הראיות שהובאו בפרשת התביעה

6. **רס"מ אבישי טובי**, חוקר בתחנת מטה יהודה, אשר שימש כראש צוות ביחידת החקירות בתחנה וטיפול בתיק: העיד שגבה את הודיעתו של הנאשם מיום 15.02.2015 (ת/1). עוד העיד שראה את החליפות המזויפות, ושלדעתו הלא מקצועית על פני הדברים ניתן להבחין שאין מקוריות. זאת בהתחשב ב-"טייקטים", בתפירה, באיכות הנמוכה של החומר, באופיות שאין מסווגות ואין שירות ובסמל והקווים שאינם ישרים.

7. **רס"מ אילנה קוזנצוב**, חוקרת למרחב אילון: העידה שחקירה את הנאשם ביום 02.09.2016, לאחר שהלה הוכח כדרש לחקירה ואוטר למרחב אילון (ת/6). העידה שבעת שחקירה את הנאשם, לא הייתה לנגד עיניה הודיעתו מהקיירטו הקודמת שנערכה בירושלים. עוד העידה שהיא אינה זוכרת אם הודיעעה לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין. אין מחלוקת שהעדת לא תיעדה שהעמידה את הנאשם על זכותו זו.

8. **רס"מ יהודה יצחקי**, לוחם מג"ב אשר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש כבלש בתחנת מטה יהודה: העיד שביום 12.02.2015 ערך חיפוש בבתו של אריק יחד עם השוטר יוסף נירן, בעקבות צו שיפוטי

omidu מודיעיני. בדוח החיפוש תיעד שתפס ארבעה שקים של חלייפות טרנינג שהי בחדר השינה בבית (ת/ז).

9. עוז ברק מישח, עובד במשרד עורכי דין סנפורד- קול שמייצג את חברת אדייס העולמית בישראל: העיד שמשרדו עוסק באכיפת זכויותיה של חברת אדייס ובין היתר בעקבות תפיסת טובין חמודים כמפרים סימני מסחר. במסגרת תפיקתו הוא עורך זיהוי ראשוני של המוצרים, מוסר הودעה במשטרה ואחר כך מעביר את המוצרים למומחה לשם קבלת חוות דעת מומחה. העיד שבמקרה שלפנינו, קיבל פרטיו לבוש ארוזים באربעה שקים שאוותם זיהה ככאלה שמספרים את סימני המסחר של חברת אדייס. לדבריו, עבר הדרכות כיצד מזהים מוצרים ויזיה את הפרה על פי סימנים. כשהוא צהו לדוגמה שמדוברות המוצרים שנתפסו בבתו של אריך, הסביר שהמוצרים אינם נושאים תוויות מקוריות, אינם נשאים כתבי זכויות של חברת אדייס, ועל כן אינם מוצרים מקוריים. כשהתבקש להדגים, השיב שקפוץין שחזור שנתפס נשא רק תוית של מידת והוא ללא תוית הכללת "מספרים סריאליים" ותוית ביטחון, לנדרש בפרט מקורי. הפריטים החשובים אוחסנו במחסן השיר למשרד עורכי הדין והטיפול הווער למומחה של חברת אדייס גיא קוזוש. כשהוא צהו לנטה סימן המסחר, מסר שמדובר בהפרה של סוג 25 של חברת אדייס AG. בתשובה לשאלת ההיי, השיב שנקח בעת חוות הדעת בדק את הפריטים החשובים ובעת חותם על חוות הדעת. עוד אישר שהביא למומחה טויטה של חוות הדעת שלא כללה סימנים המוכיחים הפרה, אשר אותה השלים המומחה. עוד מסר שהמומחה כתב את האמור בסעיפים 11,10,7 לחוות הדעת בהתאם למה שראה.

10. מר גיא קוזוש, מומחה מטעם חברת אדייס שעבד בחברת "לייף ספורט", היבואנית הבלעדית של חברת אדייס בישראל: העיד שערך חוות דעת אשר הוגשה וסומנה ת/11. מסמך קורות החיים והניסיון של העד הוגש אף הוא וסומן ת/12. העיד שבדק את המוצרים החשובים כמספרים, וקבע שמדובר בחיקויים שלא יוצרו בחברת אדייס. השיב שמדוברים מקוריים של אדייס מתאפיינים בסימני מסחר ובמאפיינים כגון: תווי זיהוי, מק"ט, ברקוד, תוויות, טיקט, ארץ "צور, איקות המוצר, איקות הלוגו, תפירים, תיג ו וכו'ב. במורים שנבדקו לא נמצא המאפיינים הנ"ל. בתשובה לשאלת ההיי, השיב שakan הוגשה לו טויטה של חוות הדעת אולם הוא זה שבדק בפועל את הפריטים, הוא זה שקבע שהפריטים מזויפים והוא שחתם על חוות הדעת.

11. אריך חיים סבח, בן דודו של הנאשם, שהיה מעורב בתיק ונשפט בכתב אישום נפרד: העיד על החיפוש שנערך בביתו ועל פריטי הלבוש המפריטים שנתפסו שם. העיד שהשוטרים סברו שמדובר ברכוש גנוב וכי להפריך את הטענה השתמש בנאים. לדבריו, קנה סחורה במטרה למטרות צרפת ולא ידע שמדובר בעניין פלילי. טען שנתפסו בביתו חמישים פריטים של אדייס, שאוותם קנה בטירה. באותו מועד היה נתון תחת צו מב奸 ומאסר על תנאי והשתמש בנאים כדי לשכנע שלא מדובר בפריטים שנגנבו. בתשובה לשאלת שעניינה פער בין הודעתו לעדותו, אישר שהודעתו במשטרה (ת/10א) מסר שהנאשם הוא שקנה את הפריטים כיון שחשש שיואשם בהחזקת רכוש גנוב. כשנשאל מדוע העלה דוח קא את שמו של הנאשם, השיב שהנאשם הסיע אותו ברכבו למקום הרכישה, אולם הוא היה זה שקנה את הסחורה ולא הנאשם. עוד אישר שגם בחוות הדעתו השנייה (ת/10ב) דבק באותה גרסה מאותן סיבות. כשועמת עם הרשותה בכתב אישום על האירוע שלפנינו (ת/10ג), שבו נכתב שהנאשם הוא שהעביר לו את החליפות המזויפות, השיב שהוא רק במה שייחס לו עצמו ולא במה שייחס לנאים.

عقب שינוי גרסתו של העד, ביקשה המאשימה להכריז עליו "עד עיין" ולחזור אותו בחקירה נגדית, וביהם"ש קיבל את הבקשה.

כשעומת עם דברי הנאשם בהודעתו במשטרה, שם טען הנאשם שהוא זה שקנה את הסchorה בשוק טירה - השיב שיכול להיות שהנואם אמר זאת מטע פחד.

12. יוסף נירן אשר שירת בעבר כשוטר בתחנת מטה יהודיה: העיד שערך חיפוש בבתו של אריך ותיעד אותו בדוח פעלוה (ת/ז). כמו כן מילא דוח על עיכובו של אריך (ת/ה). לדבריו הוצאה צו חיפוש על יסוד מידע מודיעיני שבבתו של אריך מאchosנות חליפות אדייס החשודות כגנבות. העיד שאריך מסר לו בתגובהתו הספונטנית שאחינו הנאשם הוא שסיפק לו את הבגדים לשם מכירתם. בתשובה לשאלת נשאל העיד ששינה בדוח החיפוש את מספר השקמים שנחטפו מ-3 ל-4, לאחר שגילה שהלה טעונה במה שנרשם, והפנה לcker שבדוח הפעלוה כתוב "ארבעה שקים" ולא שלושה.

הראיות שהובאו בפרשת ההגנה

13. הנאשם, אשר בחר להעיד, מסר בעדותו שבמהלך חקירותו לא נאמר לו שהוא יכול להיעזר בעורך דין. לגופו של עניין העיד שלא היה קשור בכל דרך לסתורה המפירה, זולת היינו עד לקנייתה. לדבריו, בן דודו התקשר אליו ב-"פראנזיה" לאחר שנלקח למשטרה, ועל כן בא להעיד שהסתורה נקנתה ולא נגנבה. אשר לסייעו המשחר, העיד שלא ידע אם מדובר במעשה חוקי או לא, וכל הכוונה בקניית הסטורה הייתה לשם פרנסה. העיד שנרכשו כ-100 או 120 חולפות. כשעומת עם הודעתו במשטרה שבמסגרת שפה מסר שקנה את הסטורה, השיב שהוא אינו זוכר זאת, וטען שאריך השكيע את הכספי כדי למכור את הסטורה והוא היה זה שכיוון אותו.

כשעומת עם כך שבהודעתו השנייה אמר שידע שמדובר בבגדים מזויפים, השיב: "**מן הסתם, זו סטורה שנקנתה בשוק. זה ידוע שהסטורה מהשוק היא מתתקה למותגים כללה ואחרים. לפעמים זה לא על אותו שם, זה ממש דומה. ידוע מראש שזו סטורה שהיא חיקוי היא בפני עצמה**" (פרוטוקול עמ' 44).

כשעומת עם הודהתו של אריך בכתב האישום שהוגש נגדו, שם נכתב שהנואם הוא זה שקנה את הסטורה והעביר אותה לאריך, השיב: "**זה לא מדויק. לא קניתי אותה בלבד. אני לאזכיר שקניתי אותה בלבד. קניתי אותה בלבד**" (פרוטוקול עמ' 45).

במהמשך אמר: "... ובאמת רכשנו את הסטורה והיה פה ניסיון להתרפנס".

ובהמשך העיד: "**טילנו בשוק טירה... עצתי לו פחות או יותר מה יכול ללקת ומה הוא יכול להתקמבע. אמרתי לו חולפות טרנו בדברים כללה. באותו שבט שטילנו בשוק הרעיון עליה והוא החליט שהוא רוצה ללקת על זה ואז קניתו את הסטורה בלבד... עמדנו שם עם אותו בחור ערבי ועשינו אותו את העסקה**" (פרוטוקול עמ' 47).

ובהמשך העיד: "נוהנו לשם ביחיד. אני הייתי עם הרכב. הייתי אותו בקנייה. ביצענו את הקנייה והסchorה ירדה אצלו בבית. בדקנו את הסchorה כמו שעושים בעסקה שקונים שחורה. משמה כל אחד הילן לדרכו... קניינו ביחיד. לא קניתי בלבד והעברית לו" (פרוטוקול עמ' 48).

בתשובה לשאלת שನשאל השיב שלא תיאם עדויות עם אריך - לא לפני החקירה ולא לפני העדות.

כשעומת עם קר שבהודעתו במשפטה מסר שנסע לטירה, קנה שם שחורה, שילם וסיכם עם אריך שיעביר לו את הסchorה, השיב: "קנייה נעשתה בשליחות חיים. הוא רצה לקנות שחורה ולעבד איתה. הוא לא ידע לעשות את זה ואני באתי מהתחום אז הדרכתי אותו מה לעשות. הכל היה שלו. יכול להיות שאמרתי מה שאמרתי בחקירות שלי כדי להגן ולשמור עליו כי הוא באמת שילם כסף והוא בדרך טובה בחיים, וכן עשית את זה. אני לא קשור לתיק, שיתמודד. אצל לי לא נתפסה שחורה. אני באתי ממקום תמים. אם הייתי יודע שהזיהיג עד לכאן, אני בספק אם הייתי נותן את העדות אבל הייתה לי כוונה לעזור לו כי הוא עלה על דרך וניסה להתרпрос בצורה מכובדת" (פרוטוקול עמ' 47).

ובהמשך, כשעומת שוב עם האמור בהודעתו השיב: "אם זה מה שאמרתי, זה מה שאמרתי. אני לא יכול לשנות את זה עכשו. זה שלוש ארבע שנים אחרה. זה מקדמה דנא פחות או יותר. אני זוכר את הסיטואציה בגודל. אלו היו המניעים שלי. אמרתי כדי להוציא אותו שלא יסתבר. לקחתי את זה עליי" (פרוטוקול עמ' 48).

הערכת העדויות

14. לאחר שבחןתי את הودאות החוץ של הנאשם בגרסתו במשפטה, החלמתי להעدين על פני עדותם ולהרשיעו בעבירות שייחסו לו, לאחר שמצאת ראיות "דבר מה לחיזק", למכביר.

15. אצין שגם אילולא הרשעתה את הנאשם על פי הודאות החוץ שמסר, ניתן היה להרשייעו גם על סמך עדותם שכן במהלך העדות הודה הוא במפורש שרכש את הטובי המפרים יחד עם אריך לשם מסחר בהם. ברם משסבירתי שעבודות האמת נחשפו דווקא בהודאות החוץ, מצאת ראיות להרשייע את הנאשם על סמך עובדות אלה.

בחינת הודאות החוץ של הנאשם - רקע נורטטיבי

16. בע"פ 6296/13 אדריס נגד מדינת ישראל (22.03.2015) חזר בית המשפט העליון (כב' השופט הנדל) על ההלכות הידועות בקשר לבחינת הודאות חוץ של נאים. ובלשון פסק הדין:

"[...] נקבע ש邏輯ה של הودאת חוץ של הנאשם לצורך הרשותו "יבחן בעזרת בחינה פנימית וחיצונית. בדיקה זו פותחה על ידי הנשיא א' ברק בעניין לוי (ע"פ 715/78 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 228, פסקה 7 לפסק דין (1979)). על

פי המבחן ההפוך, מתפקידו של בית המשפט לבחון תחילת את ההודאה מבחינה פנימית. דהיינו, עד כמה ההודאה קוהרנטית, רצופה, מפורטת ובשלות הגיון פנימי. יש לתת את הדעת לסייעני האמת העולים מתוכה. לעומת זאת, המבחן החיצוני יוצא מחוץ לד' אמותיה של ההודאה, ודורש חיזוק וראיה המאשרת את תוכנה של ההודאה. הדרישה אינה גבוהה, אך היא קרנית, ומהווה תנאי כל עבורו (ראו: גבריאל הלוי תורה דיני הראות כרך ג 302-285 (2013); יעקב קדמי על הראות חלק ראשון 128, 133 (2009)). מבחןים אלו הם מצטברים זה לזה ומשלימים זה את זה. על הבדיקה להיות מהותית ולא רק טכנית, תוך בדיקת נסיבות המקרה הקונקרטי (קדמי, לעיל, בעמוד 133; לוי, לעיל, בעמוד 298; והפניות שם")

ובהמשך התיחס בית המשפט בפירוט ל מבחנים וקבע:

"לשם יישום המבחן הפנימי והחיצוני הוצאה ומופיעה בפסקה בדיקה שלושת הבוחנת "מי אמר", "מה אמר" ו"דבר מה" (ראו: חוות דעת בעניין וולקוב, לעיל; ע"פ 3140/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2012); פסק דין של השופט י' דנציגר בע"פ 8589/13 רmilאת נ' מדינת ישראל (27.1.2015)).
הhabit הראשון עוסק בזהותו של הנאשם שהודה. הוא שואל מיהו הנאשם. בין היתר נכון לבדוק האם הוא משתיר לאחת מהקבוצות אשר נשקי ממן סיכון מגבר למסירת הודאת שווה, כפי שנណן בוועדת גולדברג (הכוונה לדין-וחשבון הוועדה לעניין הרשעה על סמך הודה בלבד ולענין העילות למשפט חזיר (דצמבר 1994 - תוספת שלי א"כ)). רשימה זו אינה סגורה, והיא אף לא ממצה את habit הראשון. habit השני בוחן את תוכן ההודאה, תוך כניסה בעובי הקורה של סיפורו ההודאה ובחינת התמונה הכלולית, הן מבחינת פרטיה של ההודאה, והן מבחינת עיתוי מסירתה והקשריה. יש לשקלול היטב מה אמר הנאשם. habit השלישי עניינו המבחן החיצוני והידראות לראייה חיצונית לנ宴ם. אלא שiodges שאין מדובר רק בבדיקה קיומו של "דבר מה נוסף" בעוצמה מינימלית, אלא הקניית שיקול דעת לבית המשפט האם יש להרשיע את הנאשם או לא. בסוגרת מבחן זה יש להרחיב את הראייה ולבדוק ראיות חיצונית לעומת ההודאה, לחיבור ולשלילה. למשל, יש לבחון לא רק האם קיים "דבר מה נוסף", אלא האם קיים בנסיבות "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". "דבר מה חסר", משמעתו האם ההודאה לוקה בחסר בנקודת חשובה. "דבר מה סותר", כולם האם פרטי ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנקודת מהותית. הפניה החוצה מהודאתה הנ宴ם نوعה לברור לא ורק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת".

17. בהלכה הפסקה נקבע ש מבחנים אלה מקיימים ביניהם יחס של 'מקבילות כוחות' דהיינו ככל שימושה 'עצמם' של ההודאה גדול יותר, ניתן יהיה להסתפק בדבר מה נוסף' בעל משקל פחות, ולהיפך (ראו ע"פ 13/8589 רmilאת נגד מדינת ישראל (27.01.2015) (פסק דין של כב' השופט י' דנציגר)).

18. בע"פ 7532/12 **איטל נגד מדינת ישראל** (כב' השופט סולברג) הוצע להוסיף מבוחן רביעי, "בפני מי", שעה שהנאשם מכחיש את ההודעה:

"כאשר עצם מתן הودאת החוץ מוכחש על-ידי הנאשם, מתווסף לדעתו היבט רביעי לבחינה האמורה, אשר ניתן לכנותו 'בפני מי'. היבט זה עניינו מהימנותו של האדם שבפניו ניתנה ההודאה. מطبع הדברים, נודע להיבט זה משנה חשיבות כאשר האדם המudio כי הנאשם התוודה בפניו אינו איש מרות, או כאשר אותו אדם הוא 'עד מעוניין'"

19. בהצבי מבנים אלה לנגד עיני, בחרנתי את הודאות החוץ של הנאשם.

בחינת ההודאות בבדיקה הפנימי

20. **מי אמר;** הנאשם אינו גמינה על אחת מקבוצות הסיכון המועדות להודאות שווה, ולא הופעל עליו לחץ בלתי סביר. אמן הנואם טען שהוא כיוון שרצה לחפות על קרובו, ברם דומה שמניע זה אינו אמיתי. זאת בהתחשב בדמיון שבין דבריו בהודאה לדבריו של אריק בתגובהו הספונטנית לשוטרים, בהודעתו במשטרת ובהודאתו בבית המשפט. הגרסאות של הנאשם ושל אריק כפי שנמסרו במשטרה תואמות, למורות שבטרם נחקרו לא שוחחו ביניהם. נוסף על כך, גם הגרסה שנמסרה בבית המשפט "מצילה",لاقורה, את אריק מחשד להחזקת נכסים החשודים כגנובים ועל כן אין הגיון בהמצאתה גרסה שתמלט אותו. כך שהטענה שלפייה דווקא הגרסה המקורית היא שנועדה לחלץ את אריק משוללת כל הגיון.

מה אמר; בהודאה הראשונה (ת/1) הסביר הנאשם يكن הזמין את הסchorה, ממי הזמן, מודיע הזמן ומה היה בכוונות אריק לעשות בה. עוד הוסיף ופירט שאריק לא שילם לו, אלא מדובר במכירה בكونסיגנציה. הנאשם פירט את מספר החליפות (120) ואת הסכום ששולם בעברון (4,800 ל"נ). עוד מסר הנאשם בהודאתו שהוא מודיע לך ש-"זה בעיתוי בגדים עם סימני מסחר", אולם במקורה זה התפתחה.

בהודעתו השנייה (ת/6), שנגבתה בחלוף שנה וחצי מההודאה הראשונה, שוב הודהה הנאשם שקנה את הסchorה המזוהה בשוק וידע שמדובר בזיוף. כמו כן שוב נקב בסכום ובכמות, אם כי בחלוף הזמן קשה היה לו להזכיר פרטים אלה. נוסף על כך, חזר על גרסתו בעניין זהות המוכר שמנמו קנה את הסchorה המפירה ומיקומו.

מדובר אףו בהודאות מפורטות ועתירות בפרטים שנייתן היה לבדוק ולאמת. כך גם פער הזמן הניכר שבין שתי ההודעות שמסר הנאשם במשטרת תומך אף הוא בכך שמדובר בגרסה אמת.

בפני מי נאמר; ההודעות נמסרו לפניו אנשי מרות - שוטרים. ההודאה הראשונה נמסרה לחוקר בתקנת מטה יהודה, תחנה אשר הייתה ממונה על חקירת התקיק. ההודאה השנייה נמסרה לחוקרת במרחב אילון לאחר שהנאשם אותר שם בעקבות הכרזתו כדorous לחקירה. יש להציג שהחוקרת ממරחב אילון לא הייתה מעורבת

בתיק קודם לכך, וחקירה את הנאשם כיוון שעוכב לתחנה.

21. משבחנתי את מכלול הנסיבות, מצאתי כאמור שההודאות צלחו את המבחן הפנימי.

בחינת ההודאות ב迈向ן החיצוני - דבר מה נוסף

22. מצאתי שגם בחינת ההודאות ב迈向ן החיצוני מובילה למסקנה שמדובר בהודאות אמת. הדברים אמורים בפרט על רקע ההתאמנה הגבוהה שבין גרסת הנאשם בהודעותיו לגרסה אריך בתגובהו הספונטנית לשוטרים, לשתי הודעות שמסר במשטרת בער זמן ניכר ולהודאותו בבית המשפט בתיק שנוהל נגדו. המשווהה שבין גרסת הנאשם לגרסה אריך מעלה שהगרסאות توأمות, שלא לומר זהות, בשורה ארוכה של עניינים מהותיים כפי שיבוher להלן. זאת למורות שהשניים טענו שלא שוחחו אודות גרסתם בטרם נחקרו.

23. כאן המקום בעיר שניתן היה להרשיע את הנאשם על סמך גרסתו של אריך- השותף המפליל, אשר הפליל את הנאשם בהודעותיו במשטרת וזאת בתוספת לחיזוק מוגבר (הרשעה על פי הودעת חוץ של עד טעונה חיזוק, וכן גם הרשעה על סמך עדות שותף טעונה חיזוק. כיוון שאريك הפליל את הנאשם בהודעת חוץ והוא גם שותף לעבירה - נדרש חיזוק מוגבר).

24. עוד אומר, שמצאתי להעדיף את הודעת החוץ של אריך על פני עדותנו. ההודעות הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971. ביסsty את מסקנותי זו הן בשל עקבותיה שכן הלה מסר גרסה זהה בתגובהו הספונטנית לשוטרים, בשתי הודעות במשטרת שנגבו ממנה בער זמינים ניכר ולהודאותו בבית המשפט, והן בשל כך שגרסתו توאמת את גרסת הנאשם במשטרת, בלי שהשניים נדברו ביניהם מראש.

25. כידוע, הודהת חוץ של הנאשם כשלעצמה אינה מובילה להרשעה אלא אם נמצא "דבר מה נוסף" לחיזקה המעיד את הודהה ב迈向ן של אמת. אין מדובר בראיה המסביר את הנאשם אלא נדרש ראייה המוסיפה סימני אמת חיצוניים להודהה ואשר תשמש, על פי השכל הישר, אמת מידית לאמיתותה (ראה ד"ג 3081/91 קוזלי ואח' נגד מדינת ישראל (25.08.1991); רע"פ 4142/04 סמל מילשטיין נגד התובע הצבאי הראשי (14.12.2006)).

26. כאמור במסגרת מבנן זה יש להרחב את זווית הראייה ולבדוק את השתלבותן של הראות החיצונית בהודאה, לחיבור ולשלילה, דהיינו האם קיים "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". זאת כדי לברר האם ראיון ונכון יהיה להרשיע את הנאשם.

27. אריך מסר בתגובהו הספונטנית לשוטרים שערכו חיפוש בביתו כי: "**חי עדרי האחים שלי הביא לי את החליפות למכור אותם, אין לי קובלות עבור הבגדים האלה**" (ת/ז).

28. בהודעתו במשטרה מיום 12.02.2015 (ת/10א) מסר אריק שהנאשם קנה את הבגדים בכפר קאסם ומסר לו אותם כדי שימכור אותם, ושניהם שותפים. עוד מסר שהנאשם אמר לו שימכור, יחזיר את ההשקה, ואת הרוח יקח לעצמו. בהודעה פירט את הסכם שהוא צפוי להרוויח ממכירת כל חליפה.

29. בהודעתו במשטרה מיום 11.04.2016 (ת/10ב) מסר אריק אחינו (הנאשם) קנה את הסchorה מ-"טול כרם או מהו זהה", בכוונה שהוא (אריק) ימכור אותה, ובכך ייצור הכנסה נוספת.

30. גם בהודאתו במסגרת הסדר טיעון בת"פ 71294-11-16 הודה אריק בכתב אישום שבו נטען שהנאשם הוא שרכש 120 חוליפות מזויפות הנושאות את סימן המסחר של חברת אדייס בסכום של 4,800 ₪. אריק הודה בעובדות כתוב האישום בלי שהסתיג מעובדה כלשהי, הורשע על פי הودאתו ונדון למאסר על תנאי ולצzo של"צ.

31. ראיות אלה מהוות דבר מה נוסף ומשמעותי, שמעמיד את הודאותה הנאשם בבחן של אמת ותרום למסקנה שמדובר בהודאות חוץ אותנטיות שתוכנן אמת.

32. גם במבט רחוב יותר לא מצאתי שיש בהודאות פרטיהם שהתבררו כ翔יים או שהן סותרות ראיות אחרות שנאספו בתיק, כך שלא היה צורך להסבירם בנוגע לסתירות כלשהן ולסבירותם של הסברים אלה.

33. כיוון שההודאות מסר הנאשם שידע שמדובר בחוליפות מזויפות של חברת אדייס, ממילא אין עוד צורך לדון בהוכחת היסוד הנפשי.

זכות הייעוץ בעורך דין

34. לא מצאתי שיש בעובדה שקיים ספק אם הוועמד הנאשם על זכותו להיעוץ בעו"ד בעת שמסר את הودעתה השנייה כדי להועיל לנאשם ולהביא לזכוכו.

35. ההגנה טענה שההודעתה השנייה למרחב אילון במשטרה, שבה הודה הנאשם שמדובר בסchorה מזויפת, לא ניתנה לו זכות הייעוץ. עוד טענה שבשתי ההודעות אין תיעוד שהוסבירה לו זכות הייעוץ בטרם נגבו ההודעות.

36. אשר להודעה הראשונה שנמסרה בתקנת מטה יהודה (ת/1), מצאתי את הסבירו של החוקר רס"מ אבישי טובו, משכנעים. החוקר הציג טופס ידוע חדש בדבר זכויותיו לפני חתום קירה שעלי חתום הוא והחטים את הנאשם (ת/1א). אכן, חתימתו של הנאשם מתנוססת על גבי הטופס אף על פי שבטעות נרשם תחת פרטי החשוב שמו של אריק. החוקר הסביר שמתוך שגגה הדפיס טופס על שם מעורב אחר והחתים עליו את הנאשם. מכאן שנחה דעתו שברמה המהותית הוסברו לנאשם זכויותיו לרבות זכותו להיעוץ בעורך דין.

7. אשר לחקירתו השנייה של הנאשם במרחב איילון (ת/6), כפי שהעידה החוקרת رس"מ יולנה קוזנצוב היא נוהגת להזהיר את החשודים ולהסביר להם את זכויותיהם, אולם ב מקרה של הנאשם אין טופס שמתעד זאת. בחקירה אישרה שהיא אינה זוכרת אם הסבירה לנאנטם בע"פ את זכותו להיוועץ אם לאו ואישרה שהיא רושמת זאת אם היה הנאשם מתייחס לכך. מכאן שקיים ספק אם הסביר לנאנטם על זכותו להיוועץ בעורר דין טרם חקירתו השנייה.

בהתבהה שה הנאשם אכן לא הוועד על זכותו להיוועץ בעו"ד, אין בכך כדי להוועיל לנאנטם משני טעמים: הרាពון - הנאשם הודה מילא בכל מה שיוחס לו כבר בהודעתו הראשונה שם אמר במפורש שהוא מודע לביעיותם של בגדים עם סימני מסחר. בהודעתו השנייה נשאל מפורשות אם ידע שמדובר בבגדים מזויפים והשיב בחוב.

השני - בחקירה הראשונה כבר הסבירו לו זכויותיו ומסתמא שהוא מודע להן עת נחקר פעם נוספת.

חוות דעת מומחה

8. דוחה את הטענות בעניין משקלה של עדות המומחה והזאות שבין המומחה לחברת אדידס.

9. בהחלטתי מיום 06.05.2018 קבעתי שסוג המומחיות הנדרש במקרה זה הוא יכולת לזהות מוצרים המפרים סימני מסחר. מדובר במומחיות שבידיעה מקצועית הנרכשת באמצעות ניסיון מעשי ולא מדובר במומחיות אקדמית, ודי בכך שהעד הוסכם ליתן חוות דעת מסווג זה מטעם חברת אדידס, כדי להוכיח לכואורה את מומחיותו.

אשר לשקלה של חוות הדעת, נאמר בהחלטה שזו תיקבע בהכרעת הדין לאחר שתישמעו עדותו של המומחה, תלובן בחקירה נגדית ותשווה לראיות אחרות שיובאו במהלך המשפט.

10. טען ב"כ הנאשם שהמומחה אינו מומחה מטעם חברת "אדידס סלומון". אין בידי לקבל טענה זו מהኒימוקים הבאים:

א. המומחה גיא קוזנשטיין העיד שהוסכם לחת חוות דעת בשם חברת אדידס AG וכי חברת אדידס היא בעלת שני סימני המסחר שהופיעו על גבי החליפות (סימן מסחר 54182 סוג 25 וסימן מסחר 38395 סוג 25). הנתחים של סימני המסחר אלה צורפו כנספה לחוות הדעת. דהיינו, הנאשם רכש, החזק וסחר בחיליפות שנשאו את סימני המסחר המפרים עליהם אמון המומחה, כך חוות דעתו מפלילה מיניה וביה את הנאשם בהפרותם.

ב. הנאשם עצמו הודה שידע שמדובר בחילופות מזיפות, דהיינו בטובי מפרים, וניתן להרשיeo גם על סמך הודהתו זו.

ג. בסעיף 1 לכתב האישום נכתב שחברת G A.G היא בעלת סימני המסחר שהופרו. המומחה כינה את החברה בשם G A.G ונראה שמדובר באוtheה חברה.

ד. ב"כ הנאשם לא חקר את העדים הרלוונטיים, דהיינו את המומחה ואת עו"ד ברק מישח המציג את חברת אדידס, על עניין זה.

41. אשר לטענת ההגנה שלא הוכח במשפט שחברת "אדידס סלומון" לא נתנה הרשאה למוכר שמכר את החליפות בעיר טירה להעתיקת הייצה, דומני שיש בחוות הדעת שניתנה מאות מומחה מוסמך מטעם חברת אדידס לשולط טענה זו שכן על פי חוות דעתו מדובר בטובי מפרים ללא הילך.

יסוד הטענה

42. דוחה את הטענה.

43. ב"כ הנאשם טען שלא הוכח שיש בפריטים שנתפסו כדי להטעתו, שכן מדובר בחיקוי בולט ונראה לעין של מותג שנמכר בשוק של טירה, באופן שכלי מי שקונה מודע לכך שמדובר בחיקוי ולא במקור.

44. הטענה נטעה בכלל לא שנטמכה בראיות כלשהן.

נוסף על כך, די בשימוש מפר בסימני מסחר כדי לעמוד בהוכחת היסוד הנסיבתי שלפיו סימן המסחר המפר עלול להטעות אדם אחר ומדובר בדבר הלמד מעניינו.

בסעיף 60(א)(1) לפקודה נאמר כר:

"**מסמן לשם מסחר, ללא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, סימן מסחר רשום או חיקויו, על טובין שלגביהם נרשם הסימן בפנקס, או על אריזה של טובין כאמור, ועלול להטעות בכך אדם אחר.**"

סעיף 60(א)(3) לפקודה מפנה לס"ק (1) לעיל, וזה לשונו:

"**עוסק במכירה, בהשכרה או בהפצה של טובין שטומנו או יובאו לישראל בגין להוראות פסקאות (1) או (2), או מוכר, משכיר או מפיץ טובין כאמור, בהיקף מסחרי;**"

עמוד 11

הסעיף נוקט לשון "ועלול להטעות בכך". במילה "בכך" מתכוון המחוקק לעצם השימוש בסימן המסחר המפר. כך שמלשון הסעיף משתמש בעצם השימוש בסימן מסחר המפר הוא עלול להטעות. כמו כן נאמר בסעיף "עלול להטעות" ואין צורך שיטתעה בפועל. לפיכך דחיתתי את הטענה.

מחדיי חקירה

45. לא מצאתי שיש במחדיי החקירה שנתגלו כדי להוביל לזכויו של הנאשם. המחדלים הנטענים אינם חמורים במידה כלשהן ששוגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו.

46. ב"כ הנאשם טען לילקיים בסימון המוצגים, במספרתם, בהעברת המוצגים לבדיקה כשהם אינם אטומים וכן טען לילקיים בתיעוד שרשות המוצג. עוד טען שבodox החיפוש נערכ תיקון במספר השקיות כך שנכתבו שנתפסו שלוש שקיות ולאחר מכן תוקנה התרשםה לארבע שקיות, באופן מעורר ספק באשר למספר השקיות שנתפס.

47. כאמור, לא מצאתי שיש בטענות אלה כדי להוביל לזכויו הנאשם. שרשות המוצג הוסבירה בעדויות עדים התביעה וכן גם כמות החוליפות שנתפסו. אזכיר כי הן הנאשם והן אריק הודה במשטרה ברכישת החוליפות ובఈיסונתן בביתו של אריק לצרכי מסחר ולא התכחשו לכך, וכי הכמות שנטענו על ידם גדולות מהכמותות שנתפסו בביתו של אריק. כך שיתכן שאריק כבר מכר חלק מהפריטים ואין סטייה בין הגרסאות למצאים. אך גם השוטר יוסף נירן סיפק הסבר מניח את הדעת וטען שיטה במספר השקים בעות שכתב את דוח החיפוש ותיקן את טעותם. הסברו באשר למספר השקים הנכון, תואם את מספר השקים שרשם בדוח הפעולה (ארבעה שקים), כך שאין בטענה זו ממש.

סוף דבר

48. אני קובע שעבודות כתוב האישום והוראות החיקוק שיוחסו לנԱם הוכחו ברף הנדרש בפליליים.

לפיכך אני מרשע את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. החזקת טובין הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר כדין לשם מסחר בהם, עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודה;
- ב. עיסוק במכירה, השכלה או הפצה של טובין שסומנו שלא כדין, עבירה לפי סעיף 60(א)(3) לפקודה.

ניתנה היום, ח' אדר תש"פ, 04 ממרץ 2020, במעמד הצדדים.